

Píseň samotářky

Lucie Bílá

Já samotářka samotná jdu noci vstříc a šeru koutů
A otěž sejmu představám a pochyťám je do kornoutů
A náhle aniž vím, už mi nic nechybí, jsem s ním

Já samotářka najednou se samotou se vypořádám
On vlastně vůbec netuší, že potají mu z ruky hádám
Co má se mu kdy stát a co můj nejdražší má rád

Má tak rád, když s úsměvem ho vítám,
když jdem tmou a nábřeží už dřímá
Je nesvůj, když den mě neobjímá
A jeho drobných něžností se sotva dopočítám

Když pak mží, tak on mě pláštěm chrání,
zmokne sám, když přenáší mě louží
Jen se dotknem a vím, jak po mně touží
Snad nosil by mě na rukou v tom dešti do svítání

Tohle já si jen tak nalhávám,
sama mluvím se sebou i tentokrát
Beznaděj, jen sebeklam - to znám
Jenže já věřím v slůvko snad

Když svítá a mlha zvolna stoupá
pryč je déšť a s ním i on se ztrácí
Dům z karet se rozpadá a kácí
zas na světě jsi samotná, co naděláš, ty hloupá

Sen končí, proč já se koncům bráním?
Příběh můj je přeludem, jen zdáním
Co na tom, jdi samotářko za ním
s tou věčnou touhou po něčem, co nemůže ti dát

Má lásko, má lásko, má lásko, proč jinou máš tak rád?